

Εγκώμιον εις τον άγιον Παΐσιον τον Αγιορείτην

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

[article_22624](#)
Image not found or type unknown

του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου,

«Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοίς επουρανίοις εν Χριστώ», ο «προορίσας ημάς εις υιοθεσίαν δια Ιησού Χριστού εις αυτόν, κατά την ευδοκίαν του θελήματος αυτού, εις έπαινον δόξης της χάριτος αυτού, εν ή εχαρίτωσεν ημάς εν τώ ηγαπημένω» (Εφ. α', 3,5-6), ο αναγεννήσας ημάς και καταστήσας ημάς μέλη του αγιασμένου Σώματός Του, δηλαδή της Εκκλησίας Του.

Ευλογητός ο Θεός δια την Αγίαν Ορθόδοξον Εκκλησίαν, το ευλογημένον σώμα του Χριστού εις το οποίο αγιαζόμαστε και γνωρίζουμε «τό υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν του κράτους της ισχύος αυτού» (Εφ. α', 19) και εις το οποίο ζούμε την αγάπη του Θεού με τα Μυστήρια και την ασκητική ζωή. «Ω, βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού!» (Ρωμ. ια', 33).

Ευλογητός ο Θεός, διότι Αυτός εφώτισε τον Οικουμενικόν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαίον και την περί αυτόν Ιεράν Σύνοδον να ακούσουν την φωνή των ευσεβών Χριστιανών, Κληρικών, Μοναχών και λαϊκών, και να κατα-τάξουν τον μοναχόν π. Παΐσιον τον Αγιορείτην εις τάς δέλτους των αγίων, εις το Συναξάριον της Εκκλησίας, την αληθινή εκκλησιαστική ιστορία.

Ευλογητός ο Τριαδικός Θεός, διότι ανέδειξε και αναδεικνύει εις την εποχή μας ηγαπημένους αγίους, οι οποίοι διέπρεψαν στην πράξη και την θεωρία, την κάθαρση και τον φωτισμό, τον δοξασμό και την γνώση, και εμε-γάλυνε τους φίλους Του, οι οποίοι παρέδωκαν τον εαυτόν τους στην αγάπη Του, και αγιάσθηκαν, ανεδείχθησαν μέλη τίμια του ευλογημένου Σώματός Του, εκλεκτοί φίλοι Του, οι οποίοι έζησαν το μυστήριον της σωτηρίας, ήτοι το μυστήριον της φιλανθρωπίας του Θεού, της ενδόξου κενώσεώς Του, «τής θεολογίας της ασθενείας Του», κατά το άγιον Διονύσιον τον Αρεοπαγίτην, και «τήν θεολογίαν της (θείας) ωραιότητος», κατά τον άγιον Ανδρέα Κρήτης.

Ευλογητός ο Θεός δια την παρουσίαν εις τους καιρούς μας ευλογημένου και

εξαγιασμένου Πατρός, του εν αγίοις πατρός ημών Παΐσιου του Αγιορείτου, ο οποίος εμεγάλυνε εις την ζωήν του το όνομα του Τριαδικού Θεού και εμεγαλύνθη υπ Αυτού.

Ορμώμενος καγώ από την αγάπη όλων όσοι τον γνώρισαν και ευεργετήθηκαν από την προσευχή και την καθοδήγησή του, εις το να ανυμνήσω τον εν αγίοις θαυμαστόν πατέρα Παΐσιον, και συγκρατούμενος από την περιωπή του εγκωμιαζομένου Πατρός, συστέλλομαι φόβω και τρόμω, ευρισκόμενος προ του μυστηρίου της κενώσεως και της θεώσεως του ιερού αυτού ανδρός, αλλά και συνεχόμενος συγχρόνως από καρδιακό πόθο. Φόβος και πόθος καταλαμβάνουν την ψυχή μου.

Τί είπω και τί λαλήσω περί του εν αγίοις πατρός ημών Παΐσιου του Αγιορείτου, του πάνυ θαυμαστού και μεγάλου, του κρατίστου ασκητού και ερημίτου;

Οι λίθοι, οι βράχοι και οι πέτρες κεκράζονται περί αυτού. Αληθώς τα όρη και τα σπήλαια, οι πεδιάδες και οι πόλεις, τα Μοναστήρια και τα ασκητήρια, οι Σκήτες και τα ερημητήρια βοούν περί αυτού, και εξυμνούν την θαυμαστήν ασκητικήν πολιτείαν του, την νοερά καρδιακή προσευχή του, τα πυρφόρα δάκρυά του υπέρ των ανθρώπων, την θεόπνευστη και διακριτική διδαχή του, αλλά, κυρίως, το μυστήριο της ευλάλου σιωπής και της νοεράς κραυγής του προς τον Θεόν υπέρ εαυτού και ολοκλήρου της οικουμένης.

Αλλά, κυρίως, κρίζουν οι καρδιές των πνευματικών του υιών και θυγατέρων, οι περισσότεροι από τους οποίους εγνώρισαν την μετατροπή των λιθίνων καρδιών τους σε σάρκινες και πνευματικές καρδιές (πρβλ. Β' Κορ. γ', 3), μέσα στις οποίες εγράφη ο πύρινος και φλογερός λόγος του, και έγιναν ιερή «στηλογραφία» (Ψαλμ. ιε'), αλλά και άκουσαν τον ιερό προφητικό λόγο του, ο οποίος έπιπτε και πίπτει στις καρδιές τους «ως δρόσος Αερμών η καταβαίνουσα επί τα όρη Σιών» (Ψαλμ. ρλβ', 3), ως απαλή βροχή και όχι ως καταρρακτώδης υετός, και τις μετέτρεπε σε αγρόν καλλιεργήσιμον προς αγιασμόν και σωτηρίαν. Κρίζουν εν χαρά και αγαλλιάσει όσοι γεύθηκαν δι αυτού το μυστήριο της σωτηρίας, δοκίμασαν τον άκρατον οίνον της Χάριτος του Θεού, εμέθυσαν από τον άκρατον οίνον του Πνεύματος.

Οι Επίσκοποι, οι Κληρικοί, οι Μοναχοί, οι Χριστιανοί και τα τίμια μέλη του «πνευματικού Φροντιστηρίου» το οποίο εκείνος καθοδηγούσε πνευματικά, ήγουν η Ηγουμένη και οι αδελφές του Ησυχαστηρίου του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Σουρωτής, όπου και παραμένει το ιερό σκήνωμά του, εγνώρισαν τον εν αγίοις ημών Πατέρα Παΐσιον, τον Αγιορείτην, ο οποίος μετέφερε στις ημέρες μας όχι μόνον την ένδοξη Καππαδοκική παράδοση, αλλά τον βίο και την πολιτεία των

Προφητών της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, των οσίων ερημιτών και Πατέρων του Γεροντικού, των Μαρτύρων και Ομολογητών της πίστεως. Εγνώρισαν έναν ζωντανό οργανισμό, ο οποίος τους μετέδωσε ζωή κατά Θεόν, τους έδωσε το «ζών δόγμα» της πίστεως. Εκείνος παρέλαβε την πνευματική ζωή από ζωντανό οργανισμό, τον άγιον Αρσένιο τον Καππαδόκη, εθήλασε εξ αυτού το αμώμητο γάλα της αιωνίου ζωής, ετελειώθη κατά Χριστόν και στην συνέχεια ο ίδιος έγινε βίβλος ζωής, πηγή ύδατος ζώντος, ιερός μαστός κατά Χριστόν σε όσους έτρεχαν κοντά του για να ακούσουν «ρήματα ζωής αιωνίου» (Ιω. στ', 68). Όλοι όσοι τον γνώρισαν και ακολούθησαν τις συμβουλές του είναι, κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου, η επιστολή αυτού «εγγεγραμμένη εν ταίς καρδίαις ημών, γινωσκομένη και αναγινωσκομένη υπό πάντων ανθρώπων» (Β' Κορ. γ', 2).

Συλλαμβάνω τον πόθο και την αγάπη των καρδιών των αναρίθμητων ανθρώπων που ζουν σε όλην την οικουμένην, ανδρών και γυναικών, Κληρικών και λαϊκών, Επισκόπων και μοναχών, Αγιορειτών και κοσμικών, υγιών και ασθενών, οι οποίοι εγνώρισαν τον άγιον Παΐσιον και διαφυλάσσουν στην καρδιά τους «λόγον αγαθόν και σωτήριο», ο οποίος εκπορευόταν από τα αγιασμένα χείλη του. Συλλαμβάνω, επίσης, και την ευγνωμοσύνη όλων των ανθρώπων οι οποίοι εδοκίμασαν τις θαυματουργικές επεμβάσεις του, όσο ζούσε και μετά την κοίμησή του, και όσους εθεράπευσε από ασθένειες σωματικές, ψυχικές και δαιμονικές, και τους προσανατόλισε στον δρόμο προς τον αγιασμό.

Ο λόγος μου είναι ασθενικός και αδύναμος να παρουσιάση την δόξα της θεοφιλούς πολιτείας του αγίου Παϊσίου του Σιναΐτου και Αγιορείτου και γενικά του παγκοσμίου αυτού εν Χριστώ ανθρώπου, του αληθούς οικουμενικού διδασκάλου. Αν μπορούσα να σιωπήσω και να αφήσω να εκδηλωθή το ξεχείλισμα των καρδιών όσων τον γνώρισαν πνευματικά, τότε είμαι βέβαιος ότι θα σχηματιζόταν μια ισχυρή κραυγή «ως φωνήν υδάτων πολλών» (Αποκ. ιθ', 6), ως φωνή καταρρακτών εξ ουρανού, που θα αντηχούσε σε όλη την οικουμένη και πέραν της γής, θα σχηματιζόταν ένα ποτάμιον ρεύμα δοξολογίας, ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, «τόν δόντα εξουσίαν τοιαύτην τοίς ανθρώποις» (Ματθ. θ', 8), δηλαδή στους φίλους Του, στα μέλη του ενδόξου Σώματός Του, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και ο εν αγίοις θαυμαστός μοναχός Παΐσιος.

Βεβαίως, ο Χριστός είναι «σωτήρ πάντων ανθρώπων, μάλιστα πιστών» (Α' Τιμ. δ', 10), αλλά στους αγίους κατοικεί ο ίδιος ο Θεός, και ομιλεί δι αυτών «επί τόπου πεδινού» (Λουκ. στ', 17), ακόμη αποκαλύπτεται δι αυτών «εις όρος υψηλόν» (Μάρκ. θ', 2), αναλόγως με την πνευματική κατάσταση του κάθε φίλου Του. Και από την ζωή του αγίου Παϊσίου ομιλούσε «ο Κύριος Σαβαώθ, ο Κύριος των δυνάμεων» (πρβλ. Ησ. στ') επί «όρους υψηλού» (πρβλ. Μάρκ. θ', 2), από της υψηλής -λόγω

καθάρσεως, φωτισμού και θεώσεως- καρδιάς του, διότι ο μακάριος Πατήρ, με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, αλλά και με τον δικό του ζήλο, έγινε όρος υψηλόν, θρόνος του Κυρίου της δόξης.

Τί ήταν, λοιπόν, ο άγιος Παΐσιος;

Ευλογήθηκε εκ κοιλίας της μητρός του από μακάριο άνδρα, τον όσιο Πατέρα μας Αρσένιο, τον Καππαδόκη, του οποίου τα ιερά λείψανα φυλάσ-σονται στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Σουρωτής, και προσφέρθηκε με τα τίμια και άγια χέρια του στον Θεό από την βρεφική του ηλικία, και επί πλέον έλαβε το όνομα και την χάρη του και από την νεότητά του έστρεψε όλον τον πόθο του προς τον Θεό και έτσι έζησε με αγιότητα, αλλά και με αγιότητα και μαρτύριο εκοιμήθη. Ασκήτευσε στην Κόνιτσα, στο αγιώνυμον Όρος, στο θεοβάδιστον όρος Σινά και πάλιν στο Άγιον Όρος. Έζησε κοινοβιακή, ιδιόρρυθμη, ησυχαστική, ερημική και σκητιωτική ζωή σε όλο το πλάτος και το βάθος αυτών των τρόπων ζωής και ανήλθε σε ύψος θεοπτίας και έτσι έλαβε μεγάλη πείρα, καθοδηγώντας με διακριτικό και απλανή τρόπο όλους, και τους εγγάμους και τους αγάμους, και τους νέους και τους μεσήλικες και τους γέροντες και τους αναρχικούς και τους ευλαβείς στην μοναχική πολιτεία και στην ζωή, σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού.

Όπως όλοι διαβεβαιώνουν με γραπτές και προφορικές μαρτυρίες, ήταν φίλος του Χριστού, τέκνον του Θεού, κατοικητήριο ιερό και τίμιο του Παντάνακτος Βασιλέως της δόξης, φίλος και θεατής των αγίων, έχοντας χρισθή από το Άγιον Πνεύμα, έχοντας βιώσει τον σταυρό της ασκήσεως, του μαρτυρίου της συνειδήσεως και της αγάπης, αφιερωμένος ολοκληρωτικά στον Θεό, καθώς και υιός του φωτός και θεοδίδακτος θεατής και εκφραστής των μυστηρίων, βυθισμένος στην ταπείνωση και την μετάνοια, με μεγάλη αγάπη για την άσκηση πέρα από τις ανθρώπινες δυνάμεις, θεατής του κάλλους του Θεού, κρατώντας τα αρώματα του Θείου Πνεύματος μέσα στο εύθραυστο σώμα του και εν ολίγοις ήταν «υπερόπτης των κάτω και παρεπίδημος, εραστής και θεατής των άνω και ερημοπολίτης».

Ο άγιος Παΐσιος αναδείχθηκε ομοιόβαθμος και ισότιμος των παλαιών ασκητών και αγίων στην άσκηση, την ταπείνωση, την υπακοή, την ακτημοσύνη, την ξενιτεία, την ησυχία, την θεοπτία, κοσμούμενος με σπάνιες αρετές και πληρούμενος από την Χάρη και ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος, η οποία εκφράσθηκε με τα χαρίσματα της αέναης προσευχής, ιδιαίτερα υπέρ αυτών που πονούν κατ' άμφω, δηλαδή και στην ψυχή και στο σώμα, και υπέρ των κεκοιμημένων. Επίσης ήταν κοσμημένος και με τα χαρίσματα της διοράσεως και προοράσεως, των θεραπειών και πάρα πολλών άλλων χαρισμάτων.

Απενέκρωσε τελείως τα πάθη της σαρκός με προσευχές, νηστείες και αγρυπνίες πολλές, είδε τον Χριστό μέσα στην δόξα Του, είδε την Θεοτόκο και τους αγίους, συνομίλησε μαζί τους και γεύθηκε τα δώρα τα οποία του χάρισαν• είδε αγγέλους και τον φύλακά του άγγελο και δέχθηκε από αυτούς φιλόνητο διακονία, επειδή αυτοί (οι άγγελοι) είναι πνεύματα που διακονούν τους ανθρώπους με σκοπό την σωτηρία τους• γνώρισε τα έσχατα από αυτήν την ζωή, είχε εμπειρία της εις τους ουραμούς Εκκλησίας με το μεταμορφωμένο σώμα του, ακόμα από την κοίμησή του, η οποία είναι συγχρόνως μαρτυρική και οσιακή, μακάρια, πράγματι, τελείωση.

Ασκούσε, αν και μοναχός, έμμεση ποιμαντική διακονία, με πλήρη σεβασμό προς τον ιερό θεσμό της Εκκλησίας, απαλλάσσοντας τους ασθενείς από τις δαιμονικές επιδράσεις που ενεργούν στους λογισμούς, στις επιθυμίες και στα σώματά τους, καθιστώντας ευθείς τους δρόμους διέλευσης του Κυρίου στις καρδιές των ανθρώπων, επιτελώντας κάθε είδους ιάσεις και διδάσκοντας τα μυστήρια του Πνεύματος σε αυτούς που επιθυμούν να μετάσχουν σε αυτά. Ο θεοδίδακτος λόγος του οσίου αυτού ασκητού, ο οποίος έχει εκδοθή σε έξι τόμους από το Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στην Σουρωτή, είναι μνημείο ανθρώπου που μεταμορφώθηκε από το άκτιστο θείο Φώς.

Ανεχώρησε, πράγματι, ο άγιος αυτός μοναχός από την βιολογική και φυσική του οικογένεια, αποκτώντας σε βάθος το χάρισμα της ξενιτείας, και εισήλθε στην οικογένεια του Αδάμ, αφού βίωσε τον πόνο όλης της ανθρωπότητας, άκουσε τους στεναγμούς αυτών που ζουν μετά τον θάνατο και πληροφορήθηκε, κατά τον άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο, «εν αισθήσει και πληροφορία».

Τί είπω και τί λαλήσω περί του αγίου αυτού μοναχού; Ο λόγος είναι αδύνατος μπροστά στο μεγαλείο της ζωής του. Τί ήταν, λοιπόν, ο άγιος Παΐσιος, ο άγνωστος στους πολλούς, που βλέπουν εντελώς επιφανειακά και εξωτερικά;

Αποκαλυπτικός είναι ένας δικός του λόγος, τον οποίον απεκάλυψε στις μοναχές του Ιερού Ησυχαστηρίου του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Σουρωτής, που δείχνει

το μεγαλείο της ζωής του:

«Όταν ήμουν στα Κατουνάκια, στο Κελλί του Υπατίου, ένα απόγευμα, αφού έκανα τον Εσπερινό με κομποσχοίνι, ήπια ένα τσάϊ και συνέχισα. Έκανα το Απόδειπνο και τους Χαιρετισμούς με κομποσχοίνι, και ύστερα έλεγα την ευχή. Όσο την έλεγα, τόσο έφευγε η κούραση και αισθανόμουν ξεκούραστος. Ένιωθα μέσα μου μια χαρά, που δεν μου έκανε καρδιά να κοιμηθώ• έλεγα συνέχεια την ευχή. Γύρω στις έντεκα την νύχτα γέμισε ξαφνικά το κελλί με ένα φως γλυκό, ουράνιο. Ήταν πολύ δυνατό, αλλά δεν σε θάμπωνε. Κατάλαβα όμως ότι και τα μάτια μου “δυνάμωσαν”, για να μπορώ να αντέξω αυτήν την λάμψη. Όσο ήμουν σε αυτήν την κατάσταση, μέσα στο θείο εκείνο φώς, ήμουν σ έναν άλλον κόσμο, πνευματικό. Αισθανόμουν μια ανέκφραστη αγαλλίαση, και το σώμα μου ανάλαφρο είχε χαθή το βάρος του σώματος. Ένιωθα την Χάρη του Θεού, τον θείο φωτισμό. Θεία νοήματα περνούσαν γρήγορα από τον νού μου σαν ερωταποκρίσεις. Δεν είχα προβλήματα, ούτε θέματα να ρωτήσω, όμως ρωτούσα και είχα συγχρόνως και την απάντηση. Ήταν ανθρώπινα λόγια οι απαντήσεις, είχαν όμως και θεολογία, αφού ήταν θείες απαντήσεις. Και ήταν τόσο πολλά όλα αυτά, ώστε, αν τα έγραφε κανείς, θα γραφόταν άλλος ένας Ευεργετινός.

Αυτό κράτησε όλη την νύχτα, μέχρι τις εννιά το πρωί. Όταν πιά χάθηκε εκείνο το φώς, όλα μου φαίνονταν σκοτεινά. Βγήκα έξω και ήταν σαν νύχτα. “Τί ώρα είναι; Δεν έφεξε ακόμη;”, ρώτησα έναν μοναχό που περνούσε από εκεί. Εκείνος με κοίταξε και μου απάντησε με απορία: “Τί είπες, πάτερ Παίσιε;”. “Τί είπα;”, αναρωτήθηκα και μπήκα μέσα. Κοιτάζω το ρολόι και τότε συνειδητοποίησα τί είχε συμβή. Η ώρα ήταν εννιά το πρωί, ο ήλιος ήταν ψηλά, κι εμένα μου φαινόταν σαν νύχτα! Ο ήλιος δηλαδή μου φαινόταν ότι ίσα ίσα φώτιζε σαν να είχε γίνει έκλειψη ηλίου. Ήμουν σαν έναν που πετιέται απότομα από το δυνατό φώς στο σκοτάδι τόσο μεγάλη ήταν η διαφορά! Μετά από εκείνη την θεϊκή κατάσταση βρέθηκα στην άλλη, την φυσική, την ανθρώπινη, και ξεκίνησα να κάνω όπως κάθε μέρα το πρόγραμμά μου. Έκανα λίγο εργόχειρο, έκανα την Ακολουθία των Ωρών με κομποσχοίνι, μετά την Ενάτη ώρα έβρεξα λίγο παξιμάδι για να φάω, αλλά ένιωθα σαν ζώο που πότε ξύνεται, πότε βόσκει, πότε χαζεύει και έλεγα μέσα μου: “Για δές με τί ασχολούμαι! Τόσα χρόνια έτσι τα πέρασα;”. Μέχρι το απόγευμα είχα τέτοια αγαλλίαση, που δεν ένιωθα την ανάγκη να ξεκουραστώ. Τόσο δυνατή ήταν η κατάσταση αυτή. Όλη εκείνη την ημέρα έβλεπα θαμπά ίσα ίσα που μπορούσα να κάνω την δουλειά μου. Και ήταν καλοκαίρι ο ήλιος έλαμπε. Την άλλη μέρα άρχισα να βλέπω τα πράγματα φυσιολογικά. Έκανα το ίδιο τυπικό, αλλά δεν ένιωθα πιά έτσι, σαν ζώο».

Αυτός ήταν ο άγιος Παίσιος. Από αυτόν τον θείο δοξασμό προέρχονταν οι

θεολογικές διδασκαλίες του, ο προφητικός παρακλητικός λόγος του, κατά τον λόγο του Θεού «παρακαλείτε, παρακαλείτε τον λαόν μου» (Ησ. μ', 1), το προορατικό και διορατικό του χάρισμα, οι θαυματουργικές επεμβάσεις του, το φωταυγές πρόσωπό του, η ιλαρότητα της καρδιάς του, η νοερά ησυχία του πνεύματός του, ο διαυγής και αφάνταστος νούς του, η ακένωτη κενωτική αγάπη του, η μαρτυρική διάθεσή του, η αέναη δοξολογία του, η κατά Θεόν πολιτεία του.

Άγιε Παίσιε, τώρα που ζής εις την Βασιλεία του Θεού, διαρκώς εις το άπλετο και επέραστο Φως της θείας Δόξης του Τριαδικού Θεού, εις την Εκκλησία των Πρωτοτόκων εν ουρανοίς, εις την άκτιστη αυτήν Πόλη και Μητρόπολη, εις την οποία, κατά την ιερά Αποκάλυψη, δεν υπάρχει Ναός, διότι «ο Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ ναός αυτής εστι, και το αρνίον. και η πόλις ου χρείαν έχει του ηλίου ουδέ της σελήνης ίνα φαίνωσιν αυτή η γάρ δόξα του Θεού εφώτισεν (καί φωτίζει) αυτήν, και ο λύχνος αυτής το αρνίον... και οι πυλώνες αυτής ου μη κλεισθώσιν ημέρας νύξ γάρ ουκ έσται εκεί» (Απ. κα', 22-25), βλέπον ιλέω όμματί σου προς τον ευλογημένον λαό του Κυρίου, που βρίσκεται στον βίο αυτό με τις διαρκείς εναλλαγές του κτιστού φωτός του ηλίου και του σκότους της νυκτός, με τα θηρία που εξέρχονται από τις μάνδρες αυτών κατά την διάρκεια της νοητής νυκτός, με τις μεθοδείες του διαβόλου, ο οποίος «ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. ε', 8), με τον πόνο από την φθαρτότητα, την παθητότητα και την θνητότητα, με τα προβλήματα και τις δυσκολίες, και πρέσβευε στον αγαπήσαντά σε Θεό και ηγαπημένον σφόδρα υπό σου υπέρ όλων ημών με την παρρησία που απέκτησες εις τον Θεόν, ήγουν πρέσβευε υπέρ Κληρικών, μοναχών και λαϊκών, υπέρ αποκαστάσεως του σύμπαντος κόσμου, υπέρ ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών.

Άρχισα, ευλογημένοι εορταστές όπου γής και φίλοι του φίλου του Θεού, άρχισα τις σκέψεις μου με τον αποστολικό λόγο: «Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοίς επουρανόις εν Χριστώ», «ο προορίσας ημάς εις υιοθεσίαν δια Ιησού Χριστού εις αυτόν, κατά την ευδοκίαν του θελήματος αυτού, εις έπαινον δόξης της Χάριτος αυτού εν ή εχαρίτωσεν ημάς εν τώ ηγαπημένω» (Εφ. α', 3,5-6). Και θέλω να περατώσω τον λόγο με την ευχαριστήρια αποστροφή.

Ευχαριστούμε τον ουράνιο Πατέρα που μας εχαρίτωσε με τον ηγαπημένο Υιόν Του. Ευχαριστούμε τον ηγαπημένο Υιόν του Θεού, γιατί μας εχάρισε τον άγιο Παίσιο, τον δικό Του και δικό μας ηγαπημένο άγιο. Γι αυτό προσευχόμαστε: Άγιε ένδοξε Παίσιε, πρέσβευε υπέρ ημών των δεομένων σου εκτενώς και καρδιακώς.-

Πηγή: amen.gr